

УДК 159.9.378

ЗЛИВКОВ В. Л.

Інститут психології імені Г. С. Костюка НАПН України (м. Київ)

ТЕРМІНОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ВИКОРИСТАННЯ ПОНЯТТЯ «АВТЕНТИЧНІСТЬ» У СУЧАСНІЙ ПСИХОЛОГІЧНІЙ НАУЦІ

Розглянуто особливості використання поняття «автентичність особистості» у сучасній зарубіжній та вітчизняній психології. Проаналізовано зв'язок автентичності із ідентичністю людини, окреслено напрямки подальших наукових досліджень цього поняття. Стверджується, що індивідуальний розвиток особистості йде у напрямку від присвоєння цінностей і смислів конкретного соціуму до формування індивідуальної системи цінностей і смислів, що певною мірою узгоджується з загальнолюдськими. У процесі пошуку і набуття автентичності людина змушена постійно вирішувати «задачу на сенс» й утверджувати цей сенс, реалізуючи його не тільки у внутрішній, але й у зовнішній діяльності, напрямок якої може йти всупереч до соціального status quo.

Ключові слова: автентичність, екзистенціалізм, ідентичність, індивідуальний світ, клієнт, особистість, совість, актуалгенез.

Постановка проблеми. Ідея автентичності зобов'язана своїм уходженням до психологічного наукового простору екзистенціальним психологам, які, у свою чергу, запозичили його у філософів-екзистенціалістів. Хоча і ті й інші базуються на понятті «екзистенційний», перед ними постають різні завдання аналізу, зокрема у філософів – описати світ у загальних й окремих категоріях, а у психологів – допомогти людині існувати у цьому світі, знайти ті її здібності і ресурси, які забезпечували б її життєздатність.

Одним із перших увів поняття «автентичність» у психологічний обіг Дж. Бюдженталь. Автентичність, за Дж. Бюдженталем, – це процес проживання власного життя. У його концепції є ключове поняття «присутність». Присутність означає не просто фізичне перебування, а усвідомлення своєї суб'єктивності, контакт із внутрішнім життям [3].

Практично всі дослідження феномену автентичності носять теоретичний характер, що зумовлено складністю його верифікації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Згадки про автентичність найчастіше асоціюються з екзистенційно-гуманістичною психологією. Її актуальність визначена в американській і західноєвропейській психології (Д. Бюдженталь, А. Ленгле, С. Мадді, Р. Мей та ін.). У російській психології автентичність описується і вивчається у контексті самовизначення і життєтворчості (А. Асмолов, Д. Леонт'єв, В. Слободчиков та ін.). А. Ленглі описує автентичність одночасно як спосіб життя і як певну іманентну характеристику, внутрішнє джерело трансценденції особистості, внутрішню силу, яка апріорі існує у кожному, але не кожна людина готова до неї прислухатися.

Гуманістичні психологи вважали, що автентичність – це здатність людини у спілкуванні відмовлятися від різних соціальних ролей, що дозволяє проявлятися справжнім, властивим тільки даній особистості думкам, почуттям, емоціям і поведінці. Близьке до цього розуміння автентичності у гештальт-терапії, де вона визначається як відповідність людини самій собі, здатність жити, не зраджуючи своєму істинному «Я».

Поняття «автентичність» в екзистенціальній психології пов'язано з проблемами самовизначення та самоконституювання людини, зумовленості зроблених нею виборів і можливості бути автором власного життя, володіти власним буттям. Найбільш повне висвітлення та теоретичну розробку автентичність отримала у працях С. Мадді, який поставив її у центр уявлень про ідеальний розвиток особистості, й отже, у центр ідеальних устремлінь терапевта.

В екзистенційно-гуманістичній психології автентичність є конструктом. «Конструкти», як указує сама назва, являють собою щось, що конструюються, не спостерігається і є продуктом теоретизування, абстракцій, вигадок. У побудові абстрактних теоретичних конструктів простежуються суб'єктивні погляди їх авторів, не завжди підтвержені практико-експериментальними дослідженнями [1].

Екзистенційна терапія пов'язує здоров'я людини та її хвороби з автентичним і неавтентичним (справжнім і несправжнім) способом існування. Автентичне існування визначається трьома аспектами: повним усвідомленням теперішнього (хто я є натепер); вибором поведінки у даній конкретній ситуації та прийняттям відповідальності за свій вибір. Іншими словами, авте-

нтичне існування полягає у відповідності людини за себе, своє буття.

Прорив до автентичного існування можливий, за М. Гайдеггером, на основі процесу вивільнення та індивідуалізації, у ході якого людина переживає тривогу від безглузлого існування, відчуває докори сумління, боїться смерті тощо. Автентичність є життям у тривозі і з тривоги, це життя з повним розумінням невизначеності, свободи. Розуміння смертності, на думку М. Гайдеггера, застерігає від необдуманих учинків, з одного боку, а з іншого – дозволяє обрати свободу існування, прийняти власну унікальність, недосконалість, що сприяє появі можливостей створення свого автентичного «Я». Ключовою якістю для цього, за М. Гайдеггером, є рішучість, а без рішучості немає автентичності. Перехід із «забуття» до «автентичного існування» відбувається через проживання надзвичайних (за К. Ясперсом – межових) життєвих ситуацій [11]. Продовжуючи традиції М. Гайдеггера, засновник екзистенційного психоаналізу Л. Бінсвангер стверджував, що людина несе повну відповідальність за власне існування й у праві вирішувати, що вона може і чого не може робити, при цьому метою буття особистості є автентичне існування. Коли ж людина дозволяє собі підкорити або ж свідомо кориться волі інших, вона втрачає власну автентичність, перебуваючи при цьому в анонімному модусі існування, тобто розчиняється у натовпі та відмовляється від ідентичності [2].

Отже, дослідження проблеми буття людини у рамках екзистенціалізму відбувається у парадигмі протиставлення «відчуженого» й «автентичного» людського буття. Антропологія французького філософа Г. Марселя представлена як феноменологія двох модусів людської екзистенції: «бути» (автентичне буття) і «мати» (деформоване буття). Модус володіння є спотвореною копією модусу буття, а його екзистенціали – деформованими, «спрощеними» копіями екзистенціалів останнього. З точки зору Г. Марселя, автентичне буття людини визначається причетністю людського духу до всеосяжного світу, а теоцентризм є автентичною позицією свідомості [10].

Французький філософ П. Рікер [8] вважає, що процес пошуку ідентичності ніколи не припиняється повністю, навіть якщо у певний момент людина відчуває повноцінну ідентичність чи, іншими словами, є автентичною.

Тема справжності, автентичності отримала широке відображення у художній літературі. Зрозуміло, більшою мірою це відноситься до тих письменників, яких прийнято називати екзистен-

ціалістами. Герої Р.-М. Рільке і Ж.-П. Сартра шукали себе у нескінченному і складному бутті. Л. Толстой і Ф. Достоєвський, по суті, у кожному своєму творі задавалися питанням про людину. Але натепер чи не найважливішою у контексті нашого дослідження є маловідомий роман М. Кундери «Ідентичність» (фр. L'Identité; рос. Подлинность, чеш. Totožnost, 1998). Автор досліджує людське обличчя, справжнє і несправжнє. Герої роману, немолода закохана пара, розвінчують образи один одного. Для кожного з них руйнується «справжність» іншого, але разом з нею і власна «справжність». І виявляється, що ці «справжності» зовсім не «справжності», а лише «уявності», створені у власній свідомості [1].

На думку Р. Пивоварова, відмінності ідентичності й автентичності істотні. У дослідженнях, присвячених першій проблемі, часто можна зустріти фрази: «ідентичність, яка конструюється», «соціальна ідентичність», «етноідентичність» та ін. На відміну від цього, автентичність навряд чи припускає якесь визначення, яке стоїть перед ним. Автентичність, справжність – це щось, що стоїть за процесами і результатами самоідентифікації; що знаходиться за межами образів «Я» і їх представленості іншим. Саме тому, на думку Р. Пивоварова, автентичність не може бути категорією оцінки. Ідентичність ще може бути оцінена на предмет її стабільності, сили, соціальної репрезентабельності, виміряна у тих чи інших ступенях свободи і т. д. Можна говорити, що людині тісно в її ідентичності, або навпаки, її ідентичність перевищує її саму. Автентичність же складно виміряти, оскільки вона є метавластивістю чи квазідиспозицією.

Мета статті: аналіз поглядів на автентичність з точки зору сучасної психологічної науки.

Виклад основного матеріалу дослідження. Екзистенціальна феноменологія вивчає екзистенції у термінах особистісного залучення в ситуації у світі. Вона спрямована на спонукання до особливого способу життя, зумовленого автентичним існуванням (екзистенцією), звідси, автентичність є ключовою темою екзистенціальної психології.

Свобода, відповідальність та автентичність є основними поняттями екзистенціальної філософії, втім, на думку Е. Осіна, свобода і відповідальність набагато легше піддаються опису, ніж автентичність, оскільки являють собою відносно прості і фундаментальні характеристики процесу буття. Автентичність же – це більш інтегральне «екзистенціальне утворення», для прояву котрого необхідний досить високий рівень розвитку багатьох «екзистенціальних здібностей»

суб'єкта. Дослідник пов'язує поняття автентичності зі щирістю. Автентичність – це щирість, відкритість, чесність людини. Не тільки і не стільки відносно інших людей, скільки відносно себе самої, того внутрішнього начала чи «камертону», який Ф. Франкл називав совістю. Бути автентичним – значить жити по совісті: не тільки «по совісті», але ще й «жити», тобто здійснювати те, що є внутрішньо виправданим, а не відмовлятися від цього. Прояв автентичності, «зустріч з самим собою» може статися у людини і залишитися одиничною подією, якщо вона не інтегрує свої переживання, отриманий досвід у процес свого життя. І навпаки, автентичність у дії веде людину до більшої автентичності «у житті», але водночас робить її менш вільною. У цьому контексті доречним є вислів «вірність самій собі», тобто справжня цілісна автентичність [6].

Екзистенційна психологія позиціонує себе як спосіб проникнути на більш глибокі рівні людського досвіду, який може більше доповнити і збагатити інші можливі погляди на людину, ніж виступити певною альтернативою по відношенню до них (Р. Мей). Тим не менш, на думку Д. Леонт'єва, люди, які займаються екзистенційною психологією і психотерапією, володіють особистісними особливостями, зумовленими своєю спеціалізацією. Тобто екзистенційна психологія пов'язана з певним світоглядом, який впливає як на життя й особу клієнта у процесі роботи з ним, так і на життя й особистість психолога.

На певних етапах життєвого шляху може наступати криза автентичності, яка характеризується певною трансформацією або руйнуванням усіх сфер життєдіяльності людини й у тому числі її уявлень і про себе та інших людей, і ставлення до них. Подібного роду кризи супроводжуються медичними, психологічними та соціальними проблемами (з'являються симптоми психічних і поведінкових розладів, виникають явища соціальної дезадаптації, формуються різного роду адикції, скоюються суїциди тощо). Питання про прийняття нової автентичності може бути дуже болючим і проблематичним.

На думку М. Рагуліної, розвиток автентичності як системної якості у процесі актуалізації забезпечується психологічними ресурсами двох складових: соціальності (діалогічності свідомості) та потреби пізнання (індивідуальності та трансцендентності). Соціальність як потреба і як якість зумовлена особистісною і соціальною рефлексією, які дозволяють розвивати цілий комплекс якостей, притаманних людині – суб'єкту спілкування. Пізнавальні потреби забезпечують

людині розвиток індивідуальності, а отже, усвідомлення й осмислення свого індивідуального світу, що дозволяє людині керувати механізмами психологічного захисту і розширювати психологічні кордони. Емпіричними дослідженнями М. Рагуліної встановлено, що існує зв'язок автентичної установки з відкритою позицією особистості, спрямованістю при взаємодії на співпрацю, що забезпечує особистості розвиток індивідуальності і можливість вирішення завдань не стільки адаптації, скільки оптимізації свого існування; крім того, розвиток індивідуальності й автентична установка пов'язані зі спрямованістю на самоактуалізацію, але цей процес більшою мірою є визначенням й уточненням своєї екзистенції як континууму власних можливостей [7].

Системоутворюючим чинником, що впливає на особливості функціональної структури автентичності, є установка особистості, як психологічна готовність задовольняти системні потреби і здійснювати цілі екзистенційного пізнання життя. У працях М. Рагуліної досліджено три типи установок особистості: автентичну, просоціальну і ригідну. Тип установки визначається мотиваційно-ціннісним і смисловим змістом свідомості особистості, який впливає на способи задоволення базальних пізнавальних потреб, блокує чи зміцнює автентичність як якість, що виявляється тільки при збалансованості процесів соціалізації та індивідуалізації. Важливим вибором автентичної особистості є вибір соціальності як усвідомленої позиції, як екзистенційне розуміння того, що самопізнання можливе лише через причетність до універсальних надситуативних змістів буття, які людина відкриває в світі у контексті свого індивідуального бачення [7].

Аналізуючи поняття «світогляд» у контексті екзистенційно-феноменологічних традицій, М. Арутюнян наголошує, що людина є автентичною від природи, але розвивається й «окультурюється» за допомогою освіти. Втім, задля збереження автентичності особистості необхідно переорієнтувати освіту з науково-технократичної чи гуманітарної парадигми освіти у світоглядну. Відповідно, мета освіти полягає у формуванні світоглядного ставлення до дійсності, перетворенні процесу освіти у безперервну смислотворчу активність людини. Знання перетворюються в особистісні світоглядні смисли завдяки розкриттю в освітньому процесі потенціалу таких феноменів свідомості, як розум, віра, надія, любов, переконання [1].

Розглядаючи поняття «автентичність особистості», С. Нартова-Бочавер тісно пов'язує його з

суверенністю особистісного простору. Здатність людини контролювати, захищати і розвивати свій життєвий простір позначається поняттям «психологічна (особистісна) суверенність». Особистісна суверенність базується на узагальненому досвіді успішної автономної поведінки, проявляється у переживанні автентичності власного буття (впевненості людини у тому, що вона поводить згідно власних бажань і переконань), відчутті своєї доцільності у просторово-часових і ціннісних обставинах свого життя. Протилежна суверенності характеристика позначається як депривованість, яка проявляється у переживанні підпорядкованості, відчуженості, фрагментарності власного життя і характеризується складнощами у пошуку об'єктів середовища, з якими людина себе ідентифікує [5].

Згідно з Е. Осінім, існують чотири умови для прояву автентичності особистості. Насамперед це усвідомлення або відкритість досвіду внутрішнього і зовнішнього, або чутливість до самого себе, здатність слухати себе; набуття довіри до себе або внутрішньої згоди зі своїми почуттями; набуття здатності до прийняття рішень, при цьому довіра до себе лежить в основі вільного вибору, будучи єдиним його «достовірним» критерієм; здатність діяти навіть у ситуації, коли «внутрішня очевидність» діяльності перестає бути людині явною [6].

Окремої уваги заслуговує розгляд автентичності у контексті становлення професіоналізму особистості. У вітчизняній і зарубіжній психології автентичність нерідко розглядається як ціннісно-смілова позиція особистості професіонала (О. Гініатуліна, Ю. Сорокіна) [4]. Зазначимо, що більшість українських і російських фундаментальних досліджень психології професіонала орієнтовані в основному на виявлення чинників особистих досягнень у різних видах професійної праці, втім у них практично не відображено зв'язок індивідуальної успішності з соціальним ефектом праці та проблеми соціальної адекватності професіонала. Дослідники, які безпосередньо вивчали ідентифікаційні, соціальні та морально-етичні аспекти праці, представляли їх в окремих, цікавих для них аспектах: як почуття ідентичності у Н. Пряжнікова, духовність у В. Пономаренком, характеристика стадії професіоналізації у В. Поваренкова. Ґрунтовна робота Л. Шнейдер, хоча і має широку теоретичну базу, присвячена досить вузьким прикладним питанням формування у студентів професійної ідентичності як Я-концепції, а згодом на її основі Д. Завалішиною було проведено системний аналіз професійної

ідентичності як багатопараметричного інтегрального особистісного утворення та пов'язано ідентичність із виходом суб'єкта професійної діяльності з системи «людина-професія» у систему «людина-світ». На нашу думку, саме система відносин «людина-світ» дозволяє розглядати поняття автентичності особистості. Зокрема у концепції життєвого шляху С. Л. Рубінштейн стверджував що справжнє, автентичне життя можливе лише у знаходженні зв'язків між одним і суспільним. Тобто людина є активною та діяльною істотою, оскільки живе у суспільстві, активно функціонує у ньому, але вирішуючи важливі життєві ситуації, часто лишається на самоті. Однією з таких життєвих ситуацій є свідомий вибір професії та подальше становлення професіонала. За С. Л. Рубінштейном, особистість людини – це її життєвий шлях, її діяльність на цьому життєвому шляху, діяльність, здатна змінити не тільки життя людини, але і світ навколо неї. У цьому контексті В. Ананьєв вважає прагнення до автентичності одним із найважливіших аспектів зрілої особистості. Відповідно, професіонал, який не володіє цією якістю, не може успішно самореалізовуватись у професійній діяльності. Автентичність професіонала визначається як утворення, що опосередковує цілісність його етичної свідомості і регламентує моральні норми у його професійній діяльності [9].

Висновки. Індивідуальний розвиток особистості йде у напрямку від присвоєння цінностей і смислів конкретного соціуму до формування індивідуальної системи цінностей і смислів, що певною мірою узгоджується з загальнолюдськими. У процесі пошуку і набуття автентичності людина змушена постійно вирішувати «задачу на сенс» (О. М. Леонтьєв) й утверджувати цей сенс, реалізуючи його не тільки у внутрішній, але й у зовнішній діяльності, напрямок якої може йти всупереч до соціального status quo (С. Мадді). Шлях, що веде до набуття себе (у перспективі до подолання смислового відчуження від людства), може одночасно вести до смислового відчуження від інших людей. Ймовірно, саме це мав на увазі К. Г. Юнг, кажучи про те, що за вірність власним законам і за розвиток особистості людина змушена платити самотністю.

Загалом, у психології та психотерапії автентичне зазвичай визначається як усвідомлюване людиною, як те, що стосується її самості. Це своєрідна щира згода людини з тим, що такого роду особливості присутні у структурі її Я-концепції. Причому, автентичне далеко не завжди асоціюється з позитивними характеристиками.

Список використаних джерел

1. Арутюнян М. П. Феномен мировоззрения / М. П. Арутюнян; Дальневост. гос. гуманитар. ун-т. — Хабаровск: ДВГУ, 2006. — 322 с.
2. Бинсвангер Л. Бытие-в-мире: введение в экзистенциальную психиатрию / Л. Бинсвангер. — М.: КСП; СПб: Ювента, 1999. — 300 с.
3. Бьюдженталь Дж. Искусство психотерапевта / Дж. Бьюдженталь. — СПб.: Питер, 2001. — 304 с.
4. Гиниатуллина Е. И. Исследование степени сформированности профессиональной идентичности у выпускника ВУЗа / Е. И. Гиниатуллина // Психология сегодня: теория, образования и практика / Отв. ред. Журавлев А. Л., Сергиенко Е. А., Карпов А. В. — М.: Изд-во «Институт Психологии РАН», 2009. — С. 309—313.
5. Нартова-Бочавер С. К. Понятие аутентичности в зарубежной психологии личности: история, феноменология, исследования / С. К. Нартова-Бочавер // Психологический журнал. — 2011. — С. 18—29.
6. Осин Е. Н. Отчуждение как психологическое понятие / Е. Н. Осин // Третья Всероссийская научно-практическая конференция по экзистенциальной психологии: материалы конференции / Под ред. Д. А. Леонтьева. — М.: Смысл, 2007. — С. 97—100.
7. Рагулина М. В. Ценностно-смысловое содержание понятия «аутентичность» как системного качества личности / М. В. Рагулина // Вестник Томского государственного университета. — Томск, 2007. — № 296. — С. 206—212.
8. Рикёр П. Я-сам как другой / Поль Рикёр; Пер. с франц. — М.: Издательство гуманитарной литературы, 2008 (французская философия XX века). — 416 с.
9. Рубинштейн С. Л. Человек и мир / С. Л. Рубинштейн. — М.: Наука, 1997. — 190 с.
10. Станченко Е. И. Философская антропология Габриэля Марселя: монография / Е. И. Станченко. — Ростов-на-Дону, 2009. — 230 с.
11. Хайдеггер М. Положение об основании / М. Хайдеггер; Пер. с нем. — СПб: Алетейя, 1999. — 289 с.

Spysok vykorystanyh dzherel

1. Arutyunyan M. P. Fenomen mirovozzreniya / M. P. Arutyunyan; Dal'nevost. gos. gumanitar. un-t. — Habarovsk: DVGGU, 2006. — 322 s.
2. Binsvanger L. Bytie-v-mire: vvedenie v ehkzistencial'nuyu psihiatriyu / L. Binsvanger. — M.: KSP; SPb: YUventa, 1999. — 300 s.
3. B'yudzhental' Dzh. Iskusstvo psihoterapevta / Dzh. B'yudzhental'. — SPb.: Piter, 2001. — 304 s.
4. Giniatullina E. I. Issledovanie stepeni sformirovannosti professional'noj identichnosti u vypusknika VUza / E. I. Giniatullina // Psihologiya segodnya: teoriya, obrazovaniya i praktika / Otv. red. ZHuravlev A. L., Sergienko E. A., Karpov A. V. — M.: Izd-vo «Institut Psihologii RAN», 2009. — S. 309—313.
5. Nartova-Bochaver S. K. Ponyatie autentichnosti v zarubezhnoj psihologii lichnosti: istoriya, fenomenologiya, issledovaniya / S. K. Nartova-Bochaver // Psihologicheskij zhurnal. — 2011. — S. 18—29.
6. Osin E. N. Otchuzhdenie kak psihologicheskoe ponyatie / E. N. Osin // Tret'ya Vserossiyskaya nauchno-prakticheskaya konferenciya po ehkzistencial'noj psihologii: materialy konferencii / Pod red. D. A. Leont'eva. — M.: Smysl, 2007. — S. 97—100.
7. Ragulina M. V. Cennostno-smyslovoe sodержanie ponyatiya «autentichnost'» kak sistemnogo kachestva lichnosti / M. V. Ragulina // Vestnik Tomskogo gosudarstvennogo universiteta. — Tomsk, 2007. — № 296. — S. 206—212.
8. Rikyor P. Ya-sam kak drugoj / Pol' Rikyor; Per. s franc. — M.: Izdatel'stvo gumanitarnoj literatury, 2008 (franzuzskaya filosofiya XX veka). — 416 s.
9. Rubinshtejn S. L. Chelovek i mir / S. L. Rubinshtejn. — M.: Nauka, 1997. — 190 s.
10. Stanchenko E. I. Filosofskaya antropologiya Gabrielya Marselya: monografiya / E. I. Stanchenko. — Rostov-na-Donu, 2009. — 230 s.
11. Hajdegger M. Polozhenie ob osnovanii / M. Hajdegger; Per. s nem. — SPb: Aletejya, 1999. — 289 s.

ЗЛИВКОВ В. Л.**ТЕРМИНОЛОГИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ ИСПОЛЬЗОВАНИЯ ПОНЯТИЯ «АУТЕНТИЧНОСТЬ» В СОВРЕМЕННОЙ ПСИХОЛОГИЧЕСКОЙ НАУКЕ**

Рассмотрены особенности использования понятия «аутентичность личности» в современной зарубежной и отечественной психологии. Проанализирована связь подлинности с идентичностью человека, обозначены направления дальнейших научных исследований этого понятия. Утверждается, что индивидуальное развитие личности идет в направлении от присвоения ценностей и смыслов конкретного социума к формированию индивидуальной системы ценностей и смыслов, в определенной степени согласуется с общечеловеческими. В процессе поиска и приобретения подлинности человек вынужден постоянно решать «задачу на смысл» и утверждать этот смысл, реализуя его не только во внутренней, но и во внешней деятельности, направление которой может идти вопреки социальному status quo.

Ключевые слова: аутентичность, экзистенциализм, идентичность, индивидуальный мир, клиент, личность, совесть, актуалгенезис.

ZLYVKOV V. L.**USING CONCEPTS TERMINOLOGY ASPECTS «AUTHENTICITY» IN THE MODERN PSYCHOLOGY SCIENCE**

The features use of the term «authentic identity» in the contemporary foreign and national psychology. Authenticity is seen as integral «existential formation» for the manifestation of which required a fairly high level of many «existential abilities» of the subject. Analyzed the relationship of identity authentication rights, outlines directions for further research of this concept. It is alleged that the individual personality development goes in the direction of assigning values and meanings of a particular society to the formation of individual values and meanings, which to some extent consistent with the universal. In the process of search and acquisition of Authenticity people have to constantly solve «the problem of the meaning of» and assert that meaning, realizing not only in domestic but also in outside activities, the direction of which may go against a social status quo. The path that leads to the entry itself (in the future to overcome the semantic alienation from mankind) may simultaneously lead to semantic alienation from other people. Loyalty to their own laws and the development of the human person must pay loneliness. In psychology and psychotherapy typically defined as a genuine person perceived as something that concerns her self. This kind of genuine consent of the person so that such features are present in the structure of self-concept. Moreover, authentic is not always associated with positive characteristics.

Keywords: authenticity, existentialism, identity, individual world, client identity, conscience, actualhenez.

Стаття надійшла до редакції 21 серпня 2014 року